Սրճարանի երիտասարդը

(անիմացիոն սյուժե)

Աշնան քամին պոկեց ծառի թոշնած տերևները գալարեց օդում և նետեց: Անցավ խոնարհված մասրենու կողքով: Դիմացի հսկա ընկուզենիները լուռ էին, նա նույնպես: Շնչեց խորը, չկար ոչ մի կենդանի բույր: Նայեց աջ: Ոչ ոք չկար: << Կարող եմ նստել փայտե նստարանին>> , - այդ միտքը զվարճացրեց տխուր սիրտը:

Հեռվում ծառերի թանձր ստվերում քարացել էին ձայներ:Նրանք այնտեղ չէին, բայց նա կարծես լսում էր գրեթե միննույն առոգանությունը մերթ քրքիջ, մերթ խոսքեր: Իրական էր Էլենը, թե՞ անշունչ մի էակ այդպես էլ չիմացավ, և գուցե երբեք էլ չիմանա: Մենակությունը, թախիծը և այդ լռությունը հարազատ էին և օտար: Դրանք սրտի մեջ էին անդադար արդեն մի քանի տարի:

. . Այնտեղ շշուկներ կային: Եթե աղմուկի միջից հավաքեր պիտանին՝ կճեղքեր ժամանակը: . . Հավաքեց: . . . Բավական չեղան: Իսկ քամու բերած աղմուկը դեռ այրում էր սիրտը: . . Աղմուկը վաղուց լռել էր, և նրա վերջին ծվենները պատառոտում և բզկտում էին ուժասպառ միտքը. << Երբ դառնության աշխարհը լքես, ոտքդ դիր սիրո ու քնքշության աշխարհը, և մի օր կգտնես կյանքի ուղին նորեն>>: Եվ արձագանքը.<< Գիտես ի՞նչ է թախիծը: Աղոտ լույսով լուսավորված սենյակը արևածագին և տխուր երեկոները ողողված անզգա մթնշաղով . .. Անձրևով ողողված քամու սուլոցը, մենության թևերով պարուրված ոլորտը . . ճնշող լռությունը, անցյալի ջերմ հիշողությունները և նրանից բաժանող ստվար անջրպետը . . մայրամուտը, հիվանդ հոգիս ջերմացնող արևը և լուսնի լույսով ողողված պատշգամբը . . ունայնությանը հանգեցնող սպասումի բոպեները . . Եվ գիտենալը, որ այնտեղ հեռվում, ինչ-որ մեկը դեռ սպասում է քեզ >>:

ÂÇÃ»é

Ի՞նչ լուսավոր էր թվում քաղաքը ցանկապատի մոտից․ ՈՒշ երեկոյան, շատ անգամ էր աչքերը սևեռել դեպի այն և երազել . . և կարծել, որ այնտեղ լույս կա․ Խավարի մեջ առկայծող լույսերը աստղերի պես էին․ Բայց ինչքան խավար գտավ այդ նույն քաղաքի փողոցներում․Ակամա խոսող բերանները որքան անգամ էին ցավեցրել անզգայացած հոգին․ Դրանք այժմ լռել էին, և լռել էր հոգին․ Նրանք ամենուր էին և ոչ մի տեղ ... Նրանք գոյություն ունեին և չկային․ . . Ամեն ինչ կար և ոչինչ չկար․ . . . Փողոցյի քամին խառնվեց արտասուքի հետ և լռեց, քիչ անց ավելի բուռն կերպով վերսկսելու համար․

- Վահե՞․ Դու լացու՞մ ես․

Մտքերով տարված Վահեն չէր նկատել եկվորին․ Ձախ կողմում, գրեթե կես մետր հեռավորության վրա նստած էր Էլենը և անշարժ հայացքով նայում էր դիմացի սրճարանի ցուցափեղկին․

Պետք է շտապեր, պետք է հասներ վերջին գնացքին․ Ամեն ինչ իր ձեռքերում էր . . թուլամորթությունը հաղթահարեց մտային համակարգը . . չկարողացավ ոչնչով օգնել . .և՛ վնասեց, և՛ վնասվեց . . Երբ սթափվեց այլևս անէության ոլորտում էր․ . . Վերջին հուսահատ ցատկն անելով հայտնվեց գնացքի մեջ․ Որտե՞ղ էր լինելու հաջորդ կայարանը չգիտեր․

- Մի քիչ լույսից կպատմե՞ս, - մտքերից սթափվելով վերջապես խոսեց Վահեն․ Մի տեսակ մեռելային սառնություն կար սրճարանի երիտասարդի հայացքում և հարցի մեջ․ Գունատ դեմքին սառել էր դժգույն ժպիտը․ Հանգած աչքերը մատնում էին անցյալի զեխ և շվայտ կյանքը․ Դրանք նայում էին ուղիղ Էլենի աչքերին․ Էլենն այլևս անզոր էր տեսնել այդ աչքերը․ Մեքենաբար շրջեց գլուխը, և հայացքը կրկին ուղղեց սրճարանի ցուցափեղկին․

- Երնի չես պատկերացնի, ինչքա՜ն հաճելի է երկարատև խավարին հաջորդած հոգու տնական անդորրն ու արևի շողը: Այն ագահորեն կլանող մաշկը նման է սովից մազապուրծ եղածին, որ անզգայաբար կուլ է տալիս հացի խոշոր պատառներ,- խոսել սկսեց Էլենը: Նրա ձայնը դողաց, մտքով սավառնում էր հեռվում:

- Ինչու՞ են մարդիկ հորինում խավարը, - վերջին խոսքերի հետ Վահեի հայացքը սահեց սրճարանի ցուցափեղկով և կանգ առավ դիմացի գույնզգույն ծառերին:

- Մի տեսակ հիվանդ օրգանիզմ է սա, որ չունի ոսկե միջին, . . կապող օղակ:

- Ինչ լավ կլիներ, որ կապող օղակ լիներ: Տեղաշարժվեի մի ամայի մոլորակից դեպի մյուսը, ինչպես ձուկը ջրում, - Վահեի ատամները սեղմվել էին: Ամբողջ էությունը մի բռունցք էր դարձել և դեղնած տերևի պես դողում էր աշնան քամուց: Անողորմ քամին շտապում էր րոպե առաջ կործանել հիվանդ մարմինը . . Իսկ դժբախտ հոգին դեռ փորձում էր համատարած խավարի մեջ գտնել լույսի ծվեն, - Ինչպիսի՞ն է սիրո և քնքշության աշխարհը: Գտնել եմ ուզում այն, - Վահեն այլևս չէր կարողանում հանդարտ խոսել: Նա ուղակի գոռում էր: Բառերի արտասանությանը հաջորդում էր բերանից տաք գոլորշու դուրս մղվելը: Ինչպես երևում էր շա՜տ ցուրտ էր: Քամու սուլոցն այնքան ուժեղ էր, որ վերջին բառերը չընկալվեցին: Ձայնային թույլ ալիքները հանդիպելով ավելի հզոր ալիքի, ցնդեցին:

- Շա՜տ պետք է պայքարես: Շա՜տ խորը պիտի լռես: . . . Պետք է անկախ հոգի ունենաս, - ակնհայտ էր, որ Էլենը ջերմում էր: Գունատ դեմքին դողում էին շրթունքները, - Ինչու՞ թողնելով ամեն ինչ որոշեցիր շարքային աշխատանք կատարել:

Վահեի դեմքին շողում էր մռայլ ժպիտը: Նա դեռ նայում էր երփներանգ ծառերին.

ÂÇÃ»é

- Որպեսզի առաստաղին կպած քիթդ իջներ երկու մետր բարձրության սանդղակին․
- Ծովի մակարդակի՞ց հաշված, - անզորաբար ժպտաց Էլենը․ Նա շրջեց դեմքը և երկար նայում էր այն նույն ծառերին, որոնց ուղղված էր Վահեի հայացքը․
- Ո՛չ․ Հատակի զրոյական նիշից, -վերջապես խոսեց Վահեն․ Խոսակցությունը զվարթ նոտայով ավարտվեց, - Այլևս անզոր եմ․ Հեռացի՛ր ինձնից,- Վահեն գոռում էր դեպի անէ, որտեղ ծնվեց և անհետացավ Էլենի տեսիլը․
Փողոցում զբոսնող մարդիկ մի պահ կանգ առան, շրջվեցին ձայնի կողմը․
- Ա՞ս ո՞վ է մայրիկ,- չորսամյա փոքրիկը, որ անզգորեն հալածում էր փողոցի կատվին՝ փոքրիկ թաթիկը մեկնած վազելով և փորձելով բռնել վերջինիս պոչը, մի պահ մոռացած իր խաղը, նույնպես շրջվեց ձայնի ուղղությամբ․
- Խենթ է․ Թո՛ղ կատվին, կկծի՛,- մայրը բռնեց երեխայի ձեռքը, գրեթե բռնի հեռացնելով կատվից՝ քաշեց տարավ դեպի մոտակա շենքի մուտքը․
Այո , նոր մարդիկ էին լույս աշխարհ եկել, իսկ Վահեն դեռ անէության ոլորտում էր. . . չափազանց խորն էր ընկել, որպեսզի նորից վեր կենալ կարողանար. . Վաղը նորից կհավաքի ապակյա շշեր , և եթե հաջողվի, դրանք կփոխարինի թանկագին հեղուկով, որ օգնում է մոռանալ հոգու ցավերը. . .
- Զարթնի՛ր, զարթնի՛ր, զարթնի՛ր․ . . .
- Որտեղի՞ց էր այդ ձայնը, - Վահեի շփոթված ձայնը և հանկարծակի վեր կենալը վախեցրեց վաղ առավոտյան աշխատանքի շտապող պատահական անցորդին․ Նա մի պահ հետ ցատկեց, իսկ հետո գիտակցելով դիմացինի ով լինելը, աջ ձեռքով հուսահատական շարժում արեց և հեռացավ․

ÂÇÃ»é

Նստարանը, որի վրա պառկած էր Վահեն, ´
ամբողջովին թաց էր: Երեկ երեկոյան հորդ անձրև էր եկել,
և թրջել էր տնանկին և նրա բացօթյա կացարանը:

15 Նոյ 2014

Ավիք Բազունց

ÂÇÃ»é

В ближайшем кафе

(анимационный сюжет)

Осенний ветер сорвал желтые листья из дерева, парил в воздухе и подбросил. Проходя мимо шиповника Ваге лёгко вздохнул, но ничего не почувствовал: природа была мертва. Впереди, огромные орешники были как он _ безмолвны. Посмотрел налево _ кругом одна пустота. И поскольку деревянная скамейка была свободна, он направил шаги в ту сторону. Вдали, в темноте густых куст, окаменели щепоты. Их там не было, но как будто играла та самая мелодия: то смех, то слова. Кем была Элен, он так и не понял. И наверно никогда не поймет. Одиночество людской и унылость родной парили внутри уже давно, и тишиной смирились.

А там все еще играет музыка. И если разделить щепот от шума, удастся докопаться до истины . Он пытался, но не преодолел, а ветер сжег сердце. И последние куски ветра все еще давили в душе: "Когда покинешь мир суеты, шагай в мир вечной любви и нежности, и обретешь жизнь заного. " И это эхо от вершин: "А что по-твоему суета? Луч света в начале дня и унылость тьмы в моей комнате. Порыв ветра излитый в дождь. Мимолетная сфера в крыльях одиночества. Весёлые кадры прошлого и каменная стена настоящего. Теплота солнца на заре и свет луны в мансарде ночью. Бессмысленные минуты ожиданий.И сознание, что там вдоль, кто-то еще ждет тебя. "

Ближе к забору город сиял словно в сказке. В бессонной ночной темноте, долго и безотрывно не раз наблюдал за мигающий облик долины и как будто во сне строилось линейный и сказочный мост в пути к мечте. Словно звезды блестели дома издалека. Но сколько неудач среди запутанных каменных перекресток. Не симфонические звуки оркестра насколько сильно нарушили покой души. Теперь они не ощутимы и необитаема душа.

ÂÇÃ»é

На дворе ветер обнял слезу и замер, чтоб чуть позже начать заного.

_ Ваге? Ты плачешь/ _ придя в себе Ваге заметил знакомый силуэт. Приблизительно за полметра сидела Элен и безоглядно смотрела в сторону кафе. Была такое впечетление, что она заинтересована рекламой на витрине.

Он поспешил.Он хотел догнать последний поезд.Все было у него в руках, ничем не смог помочь. И утопил, и утонул. собрал последние силы, и спеша оказался в поезде. Где следующая станция уже неважно.

_ Расскажи про свет,_ в тиши наконец прозвучал голос Ваге.

_ Ты наверно не представляешь как здорово почувствовать   теплоту света после долгой ночной темноты. Им освещенная тело похожа на птицу , которая глотает крошки хлеба, _ Элен с радостью продолжила бы , но заметив назойливый взгляд Ваге к ней, предпочла молчат.

_ А к чему людям тьма?_ отсутствие блеска и счастья в его глазах, предавали цену за разгульных и развратных дней прошлого.

Элен была не в силах видеть эти глаза. Автоматически повернула взгляд и отпустила на золотыми листьями покрытую землю.

_ Никчему. Просто у многих в душе отсутствует золотая середина, круг единства.

_ Как хотелось быть тем кругом. Передвигаться от одной сироты до другой словна рыба в воде,_ Ваге прижал зубы. Вся сущность, словно увянный осенний лист, дрожал от ветра. Беспощадная молния грозила быстрее утопить больное тело, а несчастная душа все еще пытался в сплошной тьме найти лучик света. Произнесение слов очередовали звуки треска от зубов. Очевидно что морозило, _ Где мне

ÂÇÃ»é

искать мир вечной любви и нежности? Хочу найти его, _ глухой ветер порвал последние предложения. Более слабые звуковые волны встретили припяствии и разбились.

_ А ты стремись к этому, постарайся обрести в душе независимость и непокорность,_ очевидно , что Элен бредила. На бледном лице дрожали губы. И продолжение _ Ты почему все бросил и предпочел заняться рядовой службой? _ оторвав взгляд от земли, медленно подняла вверх. Она опять остановилась на рекламе витрин. Ваге встал на ноги и стал уходит. Но вдруг остановился, обернулся,задумался на пару секунд и взглянув на пустоту воздуха с ироним произнес.

_ Чтоб это тебя заинтересовала,- разговор закончился с веселой нотой. А потом выдох, _ Уйди от меня / Я больше не в силах/ _ Ваге кричал в некуда, где появился и изчез мираж Элена.

Люди , которые гуляли в близи, испугались от крика и обернулись в сторону скомейки.

_ Мам, а кто это ?_ четырехлетний малыш , кто протянув свою маленькую руку, гнался за уличным котом и пытался взять за хвост, на пару секунд оторвался от игры и обернулся в сторону скамейки.

_ Ненормальный какой – то. Отпусти кошку/ Укусит/_ Мать хватила за руку ребенка, отстранила его от кота и почти насильно понесла в сторону входа ближайшей зданий.

Да/ Новые люди появились на свет, но Ваге все еще не простился с прошлым. Падение была слишком глубоким, чтоб снова встать на ноги. Завтра опять соберет стеклянные бутылки и если повезет разменяет их с дорогой жидкостью , что помогает забыть горе души.

_ Проснись/ Проснись/ Проснись/

_ Что за голос?_ Нечаянный взлет Ваге испугал первого встречного, кто спешил на работу. Он постоял на пару секунд.

ÂÇÃ»é

а потом осознал ситуацию и уехал.

Скамейка в которой лежал Ваге была мокрой. Вчера ночью лил холодный дождь и мокнул бездомного и его приют под открытым небом.

15 Ноя 2014

Авик Базунц

ÂÇÃ»é

In the nearest caffe

(animation plot)

Autumn wind tore the yellow leaves of a tree, hovered in the air and threw up. Passing rosehip Vahe easily sighed, but did not feel anything: nature was dead. Huge hazels were like him - silent. He threw a sight to the left – everything was empty. And because the wooden bench was free, he started walk to that direction. Far away, in the darkness of the bush, petrified a whisper. They were not there, but like a game, were playing the same tune: laughs and words. Who was Helen, he did not understand. And probably never understand. Loneliness and despondency were hovering inside for a long time, and have accepted to a silence.

There is still plays the music. And if you divide whispers from noise, will be able to find the truth. He tried, but could not overcome, and wind again burned the heart. And the last pieces of the wind still were pressing on the soul: "When you leave the world of vanity, step in a world of eternal love and affection, and will get life again." And the echoes! "And what do you think the vanity about? Ray of light in the early afternoon and dull darkness in my room. A gust of wind poured out in the rain. Fleeting sphere in the wings of loneliness. The funny shots of the past and the stonewall of the present. The heat of the sun at sunshine and moonlight in the attic at night. Meaningless minutes of waiting. And the consciousness, that there, along away , someone is waiting for you."

ÂÇÃ»é

Closer to the fence, city shone like in a fairy cartoon. In a sleepless night darkness, long and unseparated repeatedly kept watch over to the flashing appearance of the valley, and as if in a dream, were building a linear and a fabulous bridge in a way of the dream. Like the stars shone home afar. But how many failures among the stone crossroads. Not symphonic orchestra sounds how badly broken the peace of the soul. Now they are not tangible and uninhabited the soul.

Wind in the yard joined with tears and froze ,and after a while had started again.

_ Vahe? You're crying!_ Vahe noticed a familiar silhouette. Approximately two feet farther sat Helen and blindly stared toward the cafn. Was the impression, that she is interested in the window advertising.

He hurried, he wanted to catch the last train. Everything was in his hands, nothing could help. Then he gathered his last strength, and turned into a train. Where is the next station, it does not matter.

_ Tell me about light,_ in the quiet finally was heard the voice Vahe.

_ You probably can not imagine how great to feel the warmth of the light after a long darkness of the night. When the body is with them, it like a bird, that swallows crumbs of bread, _ Helen gladly would continue, but when noticed annoying look to her, she chose silence.

_And about darkness? _lack luster and happiness in his eyes betrayed price for razgulnyh and debauched days of the past.

ÂÇÃ»é

Helen was not able to see those eyes. Automatically turned her look, and fell to the golden leaves in the ground:

_ Simply, many peoples in their souls have no a circle of unity.

_ I would love to be the circle of unity. I would love to move from one empoty planet to another like a fish in water, _ Vahe pulled teeth. The whole essence, like an autumn leaf, was shivering in the wind. Ruthless lightning threatened faster drown sick body, and wretched soul was still trying to find a ray of light in a solid dark. Obviously that it was cold, _ Where can I find the world of eternal love? I am looking for it, _ deaf wind tore the last sentence. Weaker sound waves lost.

_ Than aspire to it, try to find independence for a soul _ it is obvious, that Ellen raved. In the pale face quivered the lips. _ Why did you drop everything and chose to go to a private service?_ She lifted up her face. She stopped again on advertising showcases. Vahe stand up and began to walk away. But suddenly he stopped, turned around, thought for a few minutes, looked at the emptiness of air and ironically said:

_ To make this you are interested in , - conversation ended with a cheerful note. Then exhalation, _ Get away from me! I can no longer! _ Vahe was shouting into nowhere, where appeared and disappeared Helen's mirage.

The people who walked in the vicinity, from screaming scared and turned around toward the bench.

_ Mom, who is it? _ four years old baby, who held out his little hand, and was chasing homeless cat to take the tail, stoped his game and turned toward the bench.

_ He is mad. Leave the cat! She will bite!_ Mother clutched the child's hand, remove him from the cat and almost violently incurred towards the entrance of the nearest building.

Yeah! New people were born,but Vahe still not forgive the past. The fall was too deep. Tomorrow he will again collect glass bottles and, if lucky will be with him , he will exchange them with expensive liquid, that helps to forget the sorrow of the soul.

_ Wake up! Wake up! Wake up!

_ What a voice? _ _ An unexpected rise Vahe scared the first comer, who was in a hurry to a work. He stood for a few minutes, and then realized the situation and left.

Bench, in which laid Vahe, was wet. Last night was pouring cold rain and made wet homeless man and his shelter under open air.

15 Nov 2014

By Aviq Bazunc

ÂÇÃ»é